

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4871/2564

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ นางสาว อ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 319

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยรับและให้ผู้เสียหายทั้งสองทำงานเป็นเด็กนึ่งดริงก์บริการลูกค้า ลูกค้าที่ร่วมโต๊ะจะกด จูบ ลูบ คลำตัวผู้เสียหายทั้งสอง ค่านึ่งดริงก์ชั่วโมงละ 120 บาท จำเลยหักไว้ 20 บาท จำเลยบอกให้ผู้เสียหายที่ 1 ออกไปมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า ได้ค่าตัว 1,500 บาท จำเลยหักไว้ 500 บาท และบอกให้ผู้เสียหายที่ 2 ออกไปกับลูกค้าแต่ผู้เสียหายที่ 2 ปฏิเสธเนื่องจากมีประจำเดือน การกระทำของจำเลยทำให้อำนาจปกครองของ ท. และ ณ. ถูกรบกวน โดย ท. และ ณ. ไม่รู้เห็นยินยอม เป็นการพรากผู้เสียหายทั้งสองไปจากอำนาจปกครองเพื่อการอนาจาร

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, 6, 35, 52 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 282, 317, 319 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 4, 26, 78 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 3, 4, 26 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 50, 148/2 ให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนอันเนื่องมาจากการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 เป็นเงินจำนวน 130,490 บาท และชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายที่ 2 เป็นเงินจำนวน 110,480 บาท จำเลยให้การปฏิเสธ และไม่ให้การในคดีส่วนแพ่ง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 (2), 35, 52 วรรคสองและวรรคสาม พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคสองและวรรคสาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 282 วรรคสองและวรรคสาม, 317 วรรคสาม, 319 วรรคแรก พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 26 (3), 78 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 3 (2), 4 วรรคหนึ่ง, 26 พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 50 (3), 148/2 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานค้ามนุษย์โดยได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปี ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 (2), 52 วรรคสอง ฐานเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปี เพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี ฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปี ฐานชักจูง ส่งเสริม ยินยอมให้เด็กประพฤติดนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำความผิดเป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานค้ามนุษย์โดยได้กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ไม่ถึงสิบแปดปีตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 (2), 52 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระทงละ 6 ปี จำนวน 4 กระทงเป็นจำคุก 24 ปี

ฐานค้ำมนุษย์โดยได้กระทำแก่บุคคลอายุไม่เกินสิบห้าปี ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 (2), 52 วรรคสาม ฐานเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี ฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ฐานชักจูง ส่งเสริมยินยอมให้เด็กประพฤตินิสัยไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำความผิด เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานค้ามนุษย์ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6 (2), 52 วรรคสาม ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระทงละ 8 ปี จำนวน 2 กระทง เป็นจำคุก 16 ปี ฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจารโดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย จำคุก 2 ปี ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาโดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการอนาจาร จำคุก 5 ปี ฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับอนุญาตจำคุก 2 เดือน ฐานเป็นนายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีทำงานในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ จำคุก 6 เดือน รวมจำคุก 47 ปี 8 เดือน ให้จำเลยชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 130,490 บาท และชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 110,480 บาท โจทก์และจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์แผนกคดีค้ามนุษย์พิพากษาแก้เป็นว่า ในส่วนที่เกี่ยวกับผู้เสียหายที่ 2ตามฟ้องข้อ 1.8 และข้อ 1.9 ให้ลงโทษฐานเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี เพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 วรรคสาม ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกกระทงละ 10 ปี จำนวน 2 กระทง เป็นจำคุก 20 ปี เมื่อรวมกับโทษในความผิดฐานอื่นแล้วเป็นจำคุก 51 ปี 8 เดือน แต่เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วคงให้จำคุกจำเลยมีกำหนด 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หรือไม่ เห็นว่า ร้อยตำรวจเอก อ. เบิกความเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ เมื่อร้อยตำรวจเอก อ. ไม่เคยมีสาเหตุโกรธเคืองกับจำเลย ไม่มีเหตุให้ระแวงสงสัยว่าจะเบิกความปรักปรำให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยจึงมีน้ำหนักให้รับฟัง ส่วนสืบตำรวจโททัญญูพยานโจทก์เบิกความว่า หลังจากมีผู้มาแจ้งว่ามีการขายบริการทางเพศหญิงอายุต่ำกว่า 18 ปี ที่ร้าน ว. คาราโอเกะ ผู้บังคับบัญชาสั่งการให้สืบตำรวจโท ว. ไปสืบสวนหาข่าว ในวันที่ 9 สิงหาคม 2560 สืบตำรวจโท ว. กับสายลับอีกหนึ่งคนไปที่ร้าน ไปถึงเวลาประมาณ 23 นาฬิกา ร้านมีลักษณะเป็นร้านคาราโอเกะจำหน่ายเครื่องดื่ม ภายในร้านเปิดไฟสลัว ขณะนั้นมีลูกค้าใช้บริการอยู่ 1 โต๊ะ มีเด็กเสิร์ฟเป็นหญิง 2 คน ลักษณะตัวเล็ก คาดว่าอายุไม่น่าจะเกิน 18 ปี กำลังให้บริการลูกค้าอยู่ สืบตำรวจโท ว. กับพวกไปนั่งอีกโต๊ะหนึ่ง หลังจากลูกค้าโต๊ะแรกลุกออกไป เด็กเสิร์ฟทั้งสองย้ายมานั่งที่โต๊ะของสืบตำรวจโท ว. สืบตำรวจโท ว. สอบถามทราบว่าคนหนึ่งอายุ 19 ปี และอีกคนหนึ่งอายุ 17 ปี สืบตำรวจโท ว. กับพวกพูดคุยและพยายามชวนเด็กเสิร์ฟทั้งสองออกไป ในราคา 1,500 บาท เด็กเสิร์ฟทั้งสองปฏิเสธอ้างว่าเพิ่งเจอสืบตำรวจโท ว. กับพวก เป็นครั้งแรก สักครู่จำเลยซึ่งเป็นเจ้าของร้านมานั่งที่โต๊ะ สืบตำรวจโท ว. สอบถาม จำเลยตกลงราคาของเด็กเสิร์ฟทั้งสองแบบค้ำคืนคนละ 2,000 บาท แต่เด็กเสิร์ฟทั้งสองยังคงปฏิเสธอ้างว่ามีประจำเดือนและเพิ่งเจอสืบตำรวจโททัญญูกับพวกเป็นครั้งแรก ขอผิดไปครั้งหน้า สืบตำรวจโท ว.

กับพวกนั่งดื่มต๋อส์พัก ก็ชำระเงินและออกจากร้านไป ขณะสืบตำรวจโท ว. กับพวกพูดคุยกับ เด็กเสิร์ฟทั้งสอง สืบตำรวจโท ว. กับพวกโอบกอดเด็กเสิร์ฟทั้งสอง เด็กเสิร์ฟทั้งสองไม่ได้ขัดขึ้น ก่อนหน้านี้นสืบตำรวจโท ว. เห็นลูกค้าอีกโต๊ะหนึ่งปฏิบัติเช่นเดียวกัน เห็นว่า แม้สืบตำรวจโท ว. จะ เบิกความตอบรับการโจทก์ขออนุญาตศาลถามและตอบทนายจำเลยขออนุญาตศาลถามว่า ใน วันที่ไปที่ร้าน ว. คาราโอเกะ สายลับนั่งคู่กับเด็กอายุ 17 ปี ชื่อว่า ป. คือหญิงตามภาพในข้อมูล ทะเบียนราษฎรแผ่นที่ 2 (ภาพของผู้เสียหายที่ 1) จึงแตกต่างกับผู้เสียหายที่ 1 ที่เบิกความว่าหนี ออกจากร้าน ว. คาราโอเกะในวันที่ 27 กรกฎาคม 2560 ก่อนวันที่สืบตำรวจโท ว. ไปล่อซื้ออีกด้วยหรือ สืบตำรวจโท ว. เบิกความตอบทนายจำเลยขออนุญาตศาลถามว่า จำซื้อสายลับไม่ได้ก็ดีในวัน ดังกล่าวสืบตำรวจโท ว. ไปล่อซื้อแต่การล่อซื้อไม่สำเร็จ สืบตำรวจโท ว. อาจจะได้ให้ความสำคัญ กับเหตุการณ์ในวันนั้นมากนัก เมื่อสืบตำรวจโท ว. มาเบิกความต่อศาลหลังจากไปล่อซื้อที่ร้าน จำเลยนานถึง 1 ปีเศษ อาจจำไม่ได้หรือจำผิดพลาดไปบ้าง ข้อแตกต่างจึงเป็นเพียงข้อปลีกย่อยไม่ ใช้สาระสำคัญที่เป็นพริฐถึงกับทำให้น้ำหนักพยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบมาทั้งหมดเสียไป ที่จำเลย ฎีกาว่า ผู้เสียหายทั้งสองโกรธเคืองจำเลยเพราะถูกจำเลยดุด่าและผู้เสียหายทั้งสองก็ไม่ได้ถูกจับกุม ที่ร้านจำเลยนั้น เห็นว่า ผู้เสียหายทั้งสองให้การหลังจากถูกร้อยตำรวจ อ. เรียกสอบถามที่ร้าน ฮ. ซึ่งเป็นเวลาหลังจากที่ผู้เสียหายทั้งสองหนีออกจากร้าน ว. คาราโอเกะแล้ว จึงไม่มีสาเหตุที่ ผู้เสียหายทั้งสองจะต้องปรักปรำให้เป็นผลร้ายแก่จำเลยให้ต้องรับโทษทางอาญาที่หนักเช่นนี้ และ การที่ผู้เสียหายทั้งสองไม่ได้ถูกจับกุมที่ร้านจำเลยก็ไม่ได้เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าจำเลยไม่ได้ กระทำความผิด ไม่ทำให้น้ำหนักพยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบมาเสียไป ส่วนจำเลยนำสืบโดยจำเลย เบิกความว่า ร้านจำเลยมีการจำหน่ายเครื่องดื่มและกับแกล้ม มีบริการร้องเพลงคาราโอเกะ ผู้เสียหายที่ 1 มาขอทำงานที่ร้าน จำเลยทราบว่าคุณเสียหายที่ 1 อายุต่ำกว่า 18 ปี แต่เห็นว่าเป็นลูก เป็นหลานและมีภูมิลำเนาเดียวกัน จำเลยจึงรับผู้เสียหายที่ 1 เข้าทำงานให้ช่วยงานเสิร์ฟอาหาร และล้างจาน ระหว่างที่ทำงานอยู่กับจำเลย ผู้เสียหายที่ 1 พาผู้เสียหายที่ 2 มาของานทำจำเลย ปฏิเสธ เพราะผู้เสียหายที่ 2 อายุต่ำกว่า 18 ปี และไม่มีบัตรประจำตัวประชาชนมาแสดง ผู้เสียหาย ที่ 2 ขอพักอยู่ 1 คืน ก็หนีไปพร้อมกับผู้เสียหายที่ 1 การดูแลลูกค้าหมายถึงการเสิร์ฟอาหาร พูดคุย กับลูกค้า ไม่ใช่การนั่งให้ลูกค้ากอด จูบ จำเลยไม่เคยหักค่านั่งตังค์ของผู้เสียหายทั้งสอง แต่ทาง นำสืบของจำเลยข้างต้น จำเลยมีเพียงบันทึกยืนยันข้อเท็จจริงที่ระบุว่า นาย ร. ชอบมานั่งดื่มกินใน ร้านจำเลย ในร้านมีโต๊ะนั่งกิน มีทีวี มีเพลงฟัง มีพนักงานเสิร์ฟอาหารเครื่องดื่ม แต่ละคนอายุน่าจะ เกิน 25 ปี นาย ร. ไม่เคยเห็นเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี ลูกค้านั่งดื่มกินปกติ ไม่มีโต๊ะไหนนั่งกอด จูบ จูบ คลำพนักงานเสิร์ฟ ไม่มีการเก็บค่านั่งตังค์ แต่จำเลยก็ไม่ให้นาย ร. มาเบิกความสนับสนุนให้เห็น ตามที่อ้าง พยานหลักฐานจำเลยไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานโจทก์ พยานหลักฐานโจทก์ที่ ได้ความจากพยานทั้งห้าปากมีน้ำหนักมั่นคง ไม่ได้เป็นพริฐในสาระสำคัญและเบิกความขัดแย้ง กันเองตามที่จำเลยฎีกา เชื่อว่า จำเลยรับผู้เสียหายทั้งสองเข้าทำงานที่ร้านวังสาว คาราโอเกะให้ ทำงานเป็นเด็กนั่งตังค์บริการลูกค้า ลูกค้าที่ร่วมโต๊ะจะกอด จูบ จูบ คลำตัวผู้เสียหายทั้งสอง ผู้เสียหายทั้งสองได้ค่านั่งตังค์ชั่วโมงละ 120 บาท จำเลยหักไว้ 20 บาท และผู้เสียหายที่นั่งตังค์ ได้รับ 100 บาท จำเลยบอกให้ผู้เสียหายที่ 1 ออกไปกับลูกค้า ให้ไปรวมหลับนอนกับลูกค้า ได้ค่าตัว 1,500 บาท จำเลยหักไว้ 500 บาท และผู้เสียหายที่ 1 ได้รับ 1,000 บาท ผู้เสียหายที่ 1 ออกไป มีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าที่โรงแรม ศ. และโรงแรม ม. จำเลยบอกให้ผู้เสียหายที่ 2 ออกไปกับลูกค้า แต่ผู้เสียหายที่ 2 ปฏิเสธเนื่องจากมีประจำเดือน ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น จำเลยฎีกาประการ

ต่อมาว่า จำเลยได้รับอนุญาตประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ ประเภทคาราโอเกะ และได้รับใบอนุญาตให้ขายสุราตามใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์และใบอนุญาตขายสุรา ประเภทที่ 3 ไม่มีบริการในรูปแบบหญิงพนักงานเสิร์ฟปรนนิบัติลูกค้าที่มาใช้บริการ ผู้เสียหายที่ 1 รู้จักจำเลย จำเลยจึงให้ที่พักอาศัย และให้ผู้เสียหายที่ 1 ช่วยงานเสิร์ฟและล้างจานเท่านั้น เสมือนบุคคลในครอบครัว ไม่มีการจ้างประจำ ไม่มีเงินเดือน เพียงให้อยู่อาศัยช่วยเหลือในฐานะคนรู้จัก ส่วนผู้เสียหายที่ 2 รู้จักผู้เสียหายที่ 1 และมาอยู่ที่ร้านจำเลยได้ 2 วันจำเลยไม่ได้รับเข้าทำงาน จำเลยไม่ได้ใช้แรงงานเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี จำเลยจึงไม่ได้กระทำความผิดฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับอนุญาตและฐานเป็นนายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีทำงานในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการตามฟ้องข้อ 1.1 และข้อ 1.2 นั้น เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 มาตรา 3 บัญญัติว่า "สถานบริการ" หมายความว่า สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในทางการค้าดังต่อไปนี้ ... (2) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการโดยมีผู้บําเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า..." และมาตรา 4 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า "ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งสถานบริการ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่..." และตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 มาตรา 4 บัญญัติว่า "ในพระราชบัญญัตินี้ "เด็ก" หมายความว่าบุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์..." และมาตรา 26 บัญญัติว่า "ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่น ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการ ดังต่อไปนี้... (3) บังคับ ชูเชื้อ ชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติดีเสี่ยงต่อการกระทำผิด..." เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ดังวินิจฉัยมาข้างต้นแล้วว่า จำเลยประกอบกิจการร้านขายอาหารใช้ชื่อว่า "ว." จำเลยให้ผู้เสียหายทั้งสอง ซึ่งขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 อายุ 17 ปีเศษ และผู้เสียหายที่ 2 อายุ 14 ปีเศษ ทำงานเป็นเด็กนั้ดริงก์บริการลูกค้า ลูกค้าที่ร่วมโต๊ะจะทอด จูบ ลูบ คลำตัวผู้เสียหายทั้งสอง ค่านั้ดริงก์ชั่วโมงละ 120 บาท จำเลยหักไว้ 20 บาท และผู้เสียหายที่นั้ดริงก์ได้รับ 100 บาท เมื่อจำเลยได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ ประเภทคาราโอเกะ และได้รับอนุญาตให้ขายสุราตามใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์และใบอนุญาตขายสุรา ประเภทที่ 3 ไม่ได้รับอนุญาตให้ตั้งสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และจำเลยจัดให้ผู้เสียหายทั้งสองซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปี คอยบําเรอปรนนิบัติบริการลูกค้าจำเลยจึงกระทำความผิดฐานตั้งสถานบริการโดยไม่ได้รับอนุญาตและฐานเป็นนายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีทำงานในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการตามฟ้องข้อ 1.1 และข้อ 1.2 ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น จำเลยฎีกาประการสุดท้ายว่า จำเลยไม่เคยให้ผู้เสียหายทั้งสองทำงานนั้ดริงก์บริการลูกค้า จำเลยให้ผู้เสียหายที่ 1 ช่วยงานเสิร์ฟและล้างจานเท่านั้น เสมือนบุคคลในครอบครัว ไม่มีการจ้างประจำ ไม่มีเงินเดือนเพียงให้อยู่อาศัยช่วยเหลือในฐานะคนรู้จัก จำเลยไม่เคยให้ผู้เสียหายที่ 1 ขายบริการทางเพศเพื่อแลกกับค่าจ้าง ส่วนผู้เสียหายที่ 2 จำเลยไม่เคยชักชวนหรือเรียกให้มาพักอาศัยอยู่ที่ร้านจำเลยและไม่ได้รับเข้าทำงาน ผู้เสียหายที่ 2 รู้จักผู้เสียหายที่ 1 และมาอยู่ที่ร้านจำเลยเพียงระยะเวลาสั้น จำเลยไม่ได้ว่าจ้างผู้เสียหายที่ 2 หรือจ่ายค่าตอบแทน จำเลยจึงไม่ได้กระทำความผิดฐานพรากรผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการอนาจาร และฐานพรากรเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาโดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการอนาจารตามฟ้องข้อ 1.7 และข้อ 1.10 และไม่ต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายที่ 1 จำนวน 130,490 บาท และผู้เสียหายที่ 2 จำนวน 110,480 บาท นั้น เห็นว่า เมื่อ

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตั้งวินิจฉัยข้างต้นแล้วว่า ขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 อายุ 17 ปีเศษ เป็นบุตร และอยู่ในปกครองของนายทองสา และผู้เสียหายที่ 2 อายุ 14 ปีเศษเป็นบุตรและอยู่ในปกครอง ของนาย ณ. จำเลยรับผู้เสียหายทั้งสองเข้าทำงานที่ร้าน ว. ให้ทำงานเป็นเด็กนั่งตริ้งกับบริการลูกค้า ลูกค้าที่ร่วมโต๊ะจะทอด จูบ ลูบ คลำตัวผู้เสียหายทั้งสอง ผู้เสียหายทั้งสองได้ค่านั่งตริ้งชั่วโมงละ 120 บาท จำเลยหักไว้ 20 บาท และผู้เสียหายที่นั่งตริ้งก็ได้รับ 100 บาท จำเลยบอกให้ผู้เสียหายที่ 1 ออกไปกับลูกค้า ให้ไปร่วมหลับนอนกับลูกค้า ได้ค่าตัว 1,500 บาท จำเลยหักไว้ 500 บาท และ ผู้เสียหายที่ 1 ได้รับ 1,000 บาท ผู้เสียหายที่ 1 ออกไปมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้าที่โรงแรม ศ. และโรงแรม ม. จำเลยบอกให้ผู้เสียหายที่ 2 ออกไปกับลูกค้า แต่ผู้เสียหายที่ 2 ปฏิเสธเนื่องจากมี ประจำเดือน เมื่อขณะเกิดเหตุผู้เสียหายที่ 1 อายุยังไม่เกินสิบแปดปี และผู้เสียหายที่ 2 อายุยังไม่ เกินสิบห้าปี ผู้เสียหายทั้งสองเป็นบุตรและอยู่ในปกครองของนาย ท. และนาย ณ. ตามลำดับ การที่ จำเลยให้ผู้เสียหายทั้งสองทำงานเป็นเด็กนั่งตริ้งกับบริการลูกค้า ลูกค้าที่ร่วมโต๊ะจะทอด จูบ ลูบ คลำ ตัวผู้เสียหายทั้งสอง ค่านั่งตริ้งชั่วโมงละ 120 บาท จำเลยหักไว้ 20 บาท และผู้เสียหายที่นั่งตริ้งก็ ได้รับ 100 บาท จำเลยให้ผู้เสียหายที่ 1 ออกไปมีเพศสัมพันธ์กับลูกค้า ได้ค่าตัว 1,500 บาท จำเลยหักไว้ 500 บาทและผู้เสียหายที่ 1 ได้รับ 1,000 บาท ทำให้อำนาจปกครองของนาย ท. และนาย ณ. ถูกรบกวน โดยนาย ท.และนาย ณ. ไม่รู้เห็นยินยอม เป็นการพรากผู้เสียหายทั้งสองไป จากอำนาจปกครองของนาย ท. และนาย ณ. ตามลำดับ เพื่อการอนาจาร การกระทำของจำเลย เป็นความผิดฐานพรากผู้เยาว์อายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเสียจากบิดามารดาเพื่อการ อนาจาร โดยผู้เยาว์นั้นเต็มใจไปด้วย และฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา โดยปราศจากเหตุอันสมควรเพื่อการอนาจารตามฟ้องข้อ 1.7 และข้อ 1.10 และต้องชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายทั้งสอง ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้นเช่นกันที่ศาลอุทธรณ์พิพากษา มานั้นชอบด้วยเหตุและผลแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยทุกข้อฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

บรรศักดิ์ ทวีพัฒน์ · สุพิศ ปราณีตพลกรัง · ศักดิ์ชัย รังษีวงศ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4871/2564>